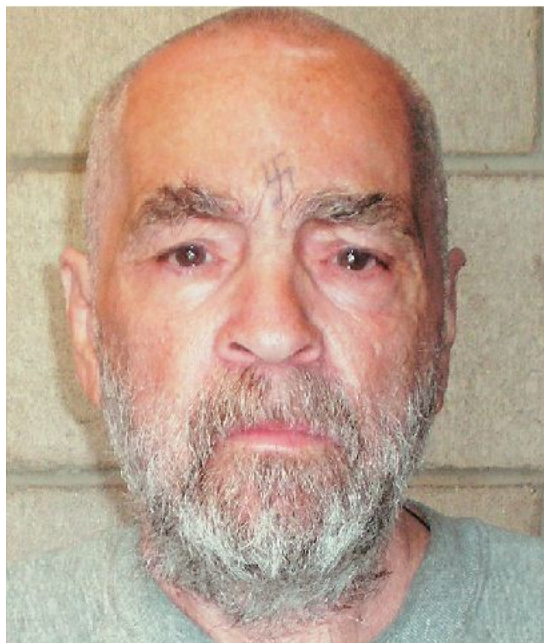

Δολοφονία Σάρων Τέιτ – Οικογένεια Μάνσον

Ο Charles Manson όπως είναι σήμερα στις φυλακές όπου κρατείται, δεξιά τη χρονιά της σύλληψής του

Τον Αύγουστο του 1969 μια σειρά δολοφονίες συγκλόνισαν το Λος Αντζελες. Στις 9 Αυγούστου 1969, η σύζυγος του Ρομάν Πολάνσκι, ηθοποιός Σάρων Τέιτ, δολοφονείται βίαια στο σπίτι της, ενώ βρίσκεται στον όγδοο μήνα της εγκυμοσύνης της, μαζί με τέσσερις φίλους της. Την επομένη ο διευθυντής σουπερμάρκετ Λένο ΛεΜπιάνκα και η γυναίκα του δολοφονούνται με παρόμοιο, άγριο, τρόπο. Χρειάστηκαν τρεις μήνες για να καταλήξουν οι έρευνες στον Τσαρλς Μάνσον και στην αποκαλούμενη «Οικογένειά» του. Ο «απόλυτος κακός» πέρασε τα μισά χρόνια της νιότης του πίσω από τα κάγκελα της φυλακής για ληστείες και βιασμούς αλλά είχε υψηλότερες βλέψεις. Ήθελε να γίνει ο τελευταίος ηγέτης μιας ανθρωπότητας για την οποία προέβλεπε το ολοκαύτωμα. «Ας διαπράξουμε ένα έγκλημα που θα τραβήξει την προσοχή του κόσμου» είπε στους ακολούθους του στο παραλήρημά του. Και το κατάφεραν

Όταν ο Τσαρλς Μάνσον ήταν τεσσάρων χρόνων, η μητέρα του τον αντάλλαξε για ένα ποτήρι μπίρα. Είχαν πάει σ' ένα εστιατόριο για να χρησιμοποιήσουν την τουαλέτα όταν η σερβιτόρα έκανε μια άστοχη φιλοφρόνηση: είπε ότι της άρεσε το παιδί και ρώτησε αν ήθελε να της το πουλήσει. Η μητέρα του Τσαρλς της είπε ότι καλύτερα να κάνουν μια ανταλλαγή βλέποντας σε αυτή τη φιλοφρόνηση μια διπλή ευκαιρία: να πει τσάμπα μπίρα και να ξεφορτωθεί και το παιδί. Ήταν ένας από αυτούς τους παιγνιώδεις διαλόγους μεταξύ σερβιτόρας και πελάτη που ίσως ποτέ δεν θα έπρεπε να γίνονται. Η μητέρα του Τσαρλς ήπια την μπίρα της μονορούφι και, προτού η σερβιτόρα καταλάβει ότι η φιλοφρόνησή της είχε μετατραπεί σε δόσοληψία, εγκατέλειψε το εστιατόριο. Το παιδί έμεινε μόνο απέναντι στο άδειο ποτήρι της μπίρας και η σερβιτόρα, η οποία από εκείνη τη στιγμή δεν θα έκανε ποτέ ξανά κάποια φιλοφρόνηση, αναγκάστηκε να τον αναλάβει επί επτά ημέρες, όσο έκανε να τον ανακαλύψει ένας θείος του Τσαρλς.

Μπορεί η λαμπρή εγκληματική καριέρα του Μάνσον να άρχισε εκεί, έπειτα από αυτό το επεισόδιο που τον έκανε να διαπράξει την πρώτη του ληστεία, μια κλοπή ανώδυνη αλλά κρίσιμη αν λάβουμε υπόψη την ηλικία του. Αν και μπορεί το εγκληματικό ταλέντο του μικρού Τσαρλς να ήταν ήδη κωδικοποιημένο στην οικογενειακή του ιστορία: η μητέρα του ήταν μια κλεπτομανής αλκοολική που τον είχε φέρει στον κόσμο στα 16 της, ποτέ δεν έμαθε ποιος ήταν ο πατέρας του και είχε έναν πατριό για λίγο καιρό μόνο, έναν άλλον μέθυσσο, τον οποίο δεν γνώρισε επίσης και που του έδωσε το πρώτο του επώνυμο που ήρθε να ολοκληρώσει το

κάρμα του: Τσαρλς Μάνσον Μάντοξ- και τα δύο αρχίζουν με μι, όπως η λέξη «mean», που στα αγγλικά σημαίνει «κακός».

Από τα εννιά του χρόνια στις φυλακές

Η Κάθλιν Μάντοξ πήγε στη φυλακή τέσσερα χρόνια αφότου ήπια μονορούφι εκείνη τη δωρεάν μπίρα και ο μικρός Τσαρλς, ο οποίος ήδη ζούσε εγκαταλελειμμένος, έμεινε μόνος, στο έλεος της θείας Μάργκαρετ, μιας θρησκευόμενης γεροντοκόρης που τον πήρε μαζί της στο Σινσινάτι, εκεί όπου είχε γεννηθεί το παιδί το 1934, σε ένα απομονωμένο και καταπιεστικό χωριό της Δυτικής Βιρτζίνια· ένα μέρος που ήταν γι' αυτόν δίκωπο μαχαίρι: είτε θα μπορούσε να αναμορφωθεί είτε θα έμπαινε σε αναμορφωτήριο. Πράγμα που συνέβη, μοιραία, όταν έκλεισε τα εννιά και εισέπραξε μια καταδίκη τριών χρόνων για ένοπλη ληστεία. Εκείνη η ποινή τελείωσε λίγες μόνο ημέρες προτού κλείσει τα 12, αλλά καταδικάστηκε και πάλι μία εβδομάδα αργότερα, ίσα ίσα όσο χρειάστηκε για να ληστέψει τα μισά μαγαζιά του χωριού και να επιστρέψει ακριβώς την ημέρα των γενεθλίων του για να εκτίσει τη νέα ποινή, αυτή τη φορά ως τα 17.

Την ημέρα που βγήκε από τη φυλακή, έπειτα από οκτώ χρόνια εγκλεισμού, δηλαδή μεγάλο μέρος της παιδικής του ηλικίας και σχεδόν όλη του την εφηβεία, έκανε τρεις ληστείες στη σειρά σκοπεύοντας να κάνει μια καίρια στροφή στη ζωή του: έκλεψε ένα αμάξι για να πάει με έναν φιλαράκο του στο Σαν Φρανσίσκο, ένα σουπερμάρκετ για τα τρόφιμα του ταξιδιού και ένα κατάστημα για να πάρει ένα ζευγάρι παπούτσια, ένα σακάκι και ένα καπέλο στυλ Παναμά. Τότε πια η θεία του η Μάργκαρετ είχε επιλέξει να τον αγνοεί και να γλιτώσει έτσι την εσωτερική αναστάτωση που της προκαλούσε το να προσεύχεται κάθε ημέρα για τη σωτηρία της ψυχής του. Ο Τσαρλς και ο φίλος του έφυγαν με κατεύθυνση το Σαν Φρανσίσκο στα μέσα του 1951 αλλά τους σταμάτησαν στη Γιούτα, ενώ δεν είχαν ακόμη προλάβει να αγγίξουν τα τρόφιμα και ο Τσαρλς δεν είχε προλάβει να καμαρώσει το καπέλο του. Εκείνη η ατυχία τακτοποιήθηκε από την επέμβαση του θείου του, ο οποίος τότε ζούσε προσωρινά εκεί κοντά και ήταν ο ίδιος που τον είχε διασώσει από το σπίτι της σερβιτόρας, αλλά αυτή τη φορά η επέμβασή του δεν ήταν παρά μια στιγμιαία επιτυχία, γιατί μερικές ώρες αφότου είχε πληρώσει την εγγύηση ο ανιψιός του έκλεψε ένα σπιλέτο και στρίμωξε ένα κακόμοιρο παιδί για να του βάλει χέρι ενώ το απειλούσε με το όπλο στον λαιμό. Εκείνο το απόγευμα ο Τσαρλς Μάνσον διέυρνε τους εγκληματικούς του ορίζοντες: δεν ήταν πια απλά κλέφτης αλλά προχώρησε σε ένοπλα σεξουαλικά εγκλήματα. Με την ιδιότητα αυτή μπήκε στη φυλακή του Τσιλικότε, όπου πέρασε τα επόμενα τρία χρόνια με τον χαρακτηρισμό «ιδιαίτερα κυνικός εγκληματίας, παρά την ηλικία του».

Η σερβιτόρα, ο γάμος και ο γιος του

Το 1954, στα 19 του, αποφυλακίστηκε υπό όρους, επέστρεψε στο σπίτι της θείας του και της εξομολογήθηκε, φυσικά ψέματα, τις προθέσεις του να αναμορφωθεί. Αυτό το σχέδιό του σκόπευε να το υποστηρίξει με έναν γάμο- πιθανόν ως φόρο τιμής προς εκείνη την πρόσκαιρη μητέρα που απέκτησε με αντάλλαγμα ένα ποτήρι μπίρα- με μια αφελή σερβιτόρα, η οποία δέχθηκε να πάνε για μήνα του μέλιτος ένα ταξίδι με αυτοκίνητο, φυσικά κλεμμένο, στο Σαν Φρανσίσκο: αυτή την πόλη στην οποία ο Μάνσον ήθελε να πάει πριν από τέσσερα χρόνια και όπου για άλλη μία φορά δεν θα κατόρθωνε να φθάσει καθώς επρόκειτο να τον συλλάβουν- αφού πρόλαβε να αφήσει έγκυο τη γυναίκα του επάνω στο καπό του αυτοκινήτου σε κάποιον σκονισμένο δρόμο- και να τον οδηγήσουν κατευθείαν στη φυλακή του Τέρμιναλ Αϊλαντ στο Σαν Πέδρο της Καλιφόρνιας.

Όταν αποφυλακίστηκε, το 1958, η σερβιτόρα είχε πάρει ήδη διαζύγιο και είχε αποκτήσει ένα παιδί με το όνομα Τσαρλς Μάνσον Τζούνιορ, το οποίο, για να μη σπάσει την οικογενειακή παράδοση που είχαν εγκαινιάσει ο πατέρας του και ο πατριός του, προτίμησε να μην το αναγνωρίσει. Κατά τη διάρκεια εκείνης της νέας και επίσης σύντομης περιόδου ελευθερίας ο Μάνσον διέυρνε τους ορίζοντές του στην παρανομία: πήγε στο Λος Αντζελες, όπου έγινε εραστής μιας πλούσιας χοντρή και νταβατζής μιας ομάδας από πόρνες της μεξικανικής συνοικίας. Αυτό, μαζί με τις ληστείες και τις απαγωγές ατόμων και των δύο φύλων υπό την απειλή μαχαιριού, τον οδήγησε στο άψε σβήσε ξανά στη φυλακή, όπου πέρασε, με σποραδικές αποφυλακίσεις, από το 1959 ως το 1967, οκτώ καθοριστικά χρόνια που θα

κατέληγαν να διαμορφώσουν τον πνευματικό αρχηγό της φρικιαστικής «Οικογένειας», τον εγκέφαλο της σφαγής στο σπίτι του Σιέλο Ντράιβ.

Σαϊεντολογία, βουδισμός και Beatles

Εκείνη την περίοδο που βρισκόταν στην αφάνεια ο Μάνσον καλλιέργησε τρεις έμμονες ιδέες που θα αποτελούσαν τη θεωρητική βάση της εγκληματικής του κορύφωσης: τη σαϊεντολογία, τον βουδισμό και το έργο των Beatles. Αυτό το τελευταίο μεταφράστηκε σε μαραθώνιες μουσικές πρόβες με την κιθάρα του, στην παρορμητική σύνθεση τραγουδιών στο στυλ των Beatles (υποστήριζε χωρίς ίχνος αυτοκριτικής ότι αυτός, αν του είχε δοθεί η ευκαιρία, θα είχε γίνει πολύ καλύτερος από τους τέσσερις του Λίβερπουλ) και σε διαρκείς συζητήσεις με τον Αλβιν Κάρπις, ο οποίος, εκτός του ότι ήταν ο τελευταίος επιζών της θρυλικής συμμορίας της Μα Μπάρκερ, του μάθαινε τεχνικές τωνμπλουζγια να βελτιώσει το στυλ του στην κιθάρα. Όταν αποφυλακίστηκε ήταν 32 χρόνων και είχε περάσει πάνω από τη μισή του ζωή στη φυλακή. Όταν του ανακοίνωσαν ότι μπορούσε να φύγει είπε: «Ξέρω ότι δεν θα μπορέσω να προσαρμοστώ στον κόσμο, εφόσον έχω περάσει όλη μου τη ζωή κλεισμένος σε ένα κελί, όπου το μυαλό μου μπορεί να ταξιδεύει ελεύθερο. Είμαι καλά εδώ μέσα: κάνω τους περιπάτους μου στην αυλή και παίζω την κιθάρα μου». Δυστυχώς ο διευθυντής της φυλακής δεν κατάφερε να διακρίνει ότι ο Μάνσον ούτε είχε αναμορφωθεί- ούτε και επρόκειτο- ούτε ότι το πιο λογικό ήταν να τον κρατήσει εκεί γιατί ήταν τύπος που η ελευθερία του προκαλούσε ίλιγγο και του έδινε φτερά για να διαπράξει φρικτές πράξεις.

Το πρώτο που έκανε μόλις αποφυλακίστηκε ήταν να πάρει το λεωφορείο για το Σαν Φρανσίσκο, την πόλη στην οποία επί 16 χρόνια προσπαθούσε να πάει. Εκεί, με πρόσχημα την κιθάρα του, μπήκε σε ένα κοινόβιο και μέσα σε λίγες ημέρες, με τα τραγούδια του και τους λόγους του περί σαϊεντολογίας, διανθισμένους με βουδισμό και αυτοβοήθεια, έγινε αρχηγός μιας ομάδας χίπηδωντης συμφοράς που άκουγαν με αφοσίωση τον μεσσιανικό του λόγο και έπαιρναν, τυφλωμένοι από την πίστη, τις δόσεις LSD που μοίραζε ο Μάνσον στη φυλή του με

Οι Beatles όπως απεικονίζονται στο εξώφυλλο του δίσκου τους «Abbey Road», που κυκλοφόρησε το 1969. Στη νεφελώδη κοσμογονία του Μάνσον οι Beatles έπαιζαν προφητικό ρόλο

σκοπό να ενδυναμώσει τον μεσσιανισμό του. Λίγους μήνες αργότερα ο Μάνσον είχε πια φτιάξει το δικό του κοινόβιο και είχε καταφέρει να βρει ένα λεωφορείο με το οποίο ταξίδευαν όλοι πάνω-κάτω διατρέχοντας την Καλιφόρνια, με έσοδα από ληστείες και κομπίνες, διασκεδάζοντας και εξυψώνοντας το πνεύμα τους, με μακριές κελεμπτίες και κενά μάτια, με τα δύο όργανα που τους έδιναν έμπνευση: το λυσεργικό οξύ και τα τραγούδια του γκουρού τους.

Στον κήπο του Ντένις Γουίλσον

Αυτό το τρελό λεωφορείο άραξε μια ωραία πρωία στον κήπο του Ντένις Γουίλσον, ενός ανθρώπου που απολάμβανε τις διασκεδάσεις και έπαιζε με τους περιβόητους Beach Boys. Αυτός αμέσως ενδιαφέρθηκε για το έργο του Μάνσον, όχι για τα τραγούδια, αλλά για τον τρόπο με τον οποίο είχε κατορθώσει να πετύχει τον ηλίθιο θαυμασμό των θηλυκών οπαδών του, ένα κοπάδι από κοπέλες της Καλιφόρνιας, πολύ καλοβαλμένες και με πλούσια σωματικά χαρίσματα, πραγματικές χίπισσες. Το ενδιαφέρον που έδειχνε ο Γουίλσον για τις μαθήτριάς του, που ήταν εκ διαμέτρου αντίθετο από εκείνο που εξέφραζε για τα τραγούδια του, έκανε τον Μάνσον να σκεφθεί ότι ήταν καλύτερα να τελειώνει με αυτή τη σχέση και να πάει με τη μουσική του, τους οπαδούς του και το λεωφορείο του σε κάποιο άλλο μέρος. Έτσι έφθασαν στο ράντζο του Τζορτζ Σπαν, μια τεράστια έκταση που τη δεκαετία του '20 είχε χρησιμοποιηθεί ως πλατό για τα μισά γουέστερν που γυρίζονταν στο Χόλιγουντ και που πλέον είχε αρχίσει να παρακαμάζει, γεγονός που ήταν εμφανές στο ετοιμόρροπο τεράστιο κτίριο όπου ζούσε με ευημερία ο γερο-Τζορτζ.

Ο Μάνσον κατάφερε να τους αφήσει να μείνουν μερικές ημέρες σε ένα παράπηγμα και εκμεταλλεύτηκε τον χρόνο αυτόν για να διαπλέξει μια βαθιά σαρκική σχέση ανάμεσα στον γέρο και σε μία από τις μαθήτριάς του, με τόση επιτυχία που ο γέρος, συγχέοντας το μαστουρωμένο βλέμμα της ερωμένης του με τα μάτια του τρυφερού και αγνού έρωτα, τους άφησε να εγκαταστήσουν εκεί αυτό το νομαδικό κοινόβιο που ήδη από τότε ονομαζόταν «Οικογένεια». Ήταν καμιά εικοσαριά άντρες και γυναίκες, φανατισμένοι από τις θεωρίες και τις προφητείες του Μάνσον, που εξακολούθησαν να ζουν από ληστείες και τα ποσά που η μαστουρωμένη ερωμένη κατάφερνε να ξαφρίζει από τον γερο-Τζορτζ. Ζούσαν μια κοινοβιακή ζωή με μεγάλη σεξουαλική δραστηριότητα, εμπνευσμένοι από την πολυγαμία του ηγέτη τους και τις ουσίες που τους μοίραζε. Βουτηγμένες στη διαστροφή και χωρίς καμία αναστολή, οι γυναίκες της «Οικογένειας» προσέφεραν επιπλέον στον Μάνσον ιδιόμορφες ενδείξεις αγάπης, όπως, π.χ., γιλέκα πλεγμένα από τα ίδια τους τα μαλλιά.

Ο Ρομάν Πολάνσκι με τη σύζυγό του Σάρον Τέιτ στα γυρίσματα της ταινίας «Η νύχτα των βρικολάκων»

«Πρέπει να κάνουμε ένα έγκλημα»

Ο Τσαρλς Μάνσον Μάντοξ είχε μια έμμονη ιδέα που τη μετέδιδε και στους οπαδούς του: «Πρέπει να κάνουμε ένα έγκλημα που θα τραβήξει την προσοχή όλου του κόσμου» έλεγε στο καταφύγιο του Ράντζου Σπαν και παραληρώντας άρχιζε να πετάει διάφορες ιδέες. Πολλές από αυτές καταγράφησαν στην τελική αναφορά της δίκης που θα άρχιζε λίγους μήνες αργότερα εξαιτίας της σφαγής που η «Οικογένεια» θα έκανε στην έπαυλη της οδού Σιέλο Ντράιβ.

Για παράδειγμα, να γράψουν τη λέξη «Helter Skelter» (= φύρδην μίγδην) με σιλέτο και φρέσκο αίμα στο πρόσωπο της Ελίζαμπεθ Τέιλορ και μετά να της βγάλουν τα μάτια για να τα βάλουν σε ένα μπουκάλι μαζί με τους όρχεις του Ρίτσαρντ Μπάρτον. Αργότερα να στείλουν το μπουκάλι στον Εντι Φίσερ.

Ή να βάλουν τον Σινάτρα να ακούει έναν δίσκο του ενώ θα τον γδέρνουν ζωντανό. Μετά να κάνουν τσάντες με το δέρμα του και να τις πουλάνε σε χίπικα μαγαζιά.

Αυτά τα εγκληματικά σχέδια συμβάδιζαν με τη θρησκεία που είχε επινοήσει ο Μάνσον. Βασισμένους στον εσωτερισμό που είχε αναπτύξει στη φυλακή και ως φόρο τιμής στη μανία του με τους Beatles, υποστήριζε ότι οι μαύροι θα εξεγείρονταν και θα νικούσαν τους λευκούς και οι πόλεις θα μετατρέπονταν σε «μια κόλαση ρατσιστικής εκδίκησης». Σύμφωνα με τον Μάνσον, η «Οικογένεια» θα ήταν η μόνη κοινότητα που θα επιζούσε από αυτό το ολοκαύτωμα γιατί θα ήταν ασφαλείς στο ράντζο τους μακριά από τις πόλεις. Υποστήριζε ότι το καταφύγιο στο οποίο ζούσαν ήταν χτισμένο πάνω στο «Απατο Πηγάδι», που ήταν, ούτε λίγο ούτε πολύ, η είσοδος στη «Χρυσή Πόλη». Ο Παράδεισος βρισκόταν εκεί ακριβώς όπου η Οικογένεια Μάνσον θα περίμενε να περάσει το ολοκαύτωμα. Χρόνια μετά η Οικογένεια, που τότε πλέον, σύμφωνα με έναν ανεξιχνίαστο υπολογισμό που έκανε, θα είχε πλέον αναπαραχθεί φθάνοντας τα 144.000 μέλη, θα έδιωχνε τους μαύρους από την εξουσία και θα ανακτούσε τις πόλεις. Και τότε ο Τσαρλς Μάνσον Μάντοξ, «ο πέμπτος άγγελος, ο Ιησούς Χριστός, θα κυβερνούσε τον κόσμο, ενώ οι άλλοι τέσσερις άγγελοι θα ήταν οι Beatles».

Το όραμα του ολοκαυτώματος

Στη νεφελώδη κοσμογονία του Μάνσον οι Beatles έπαιζαν έναν προφητικό ρόλο. Χάρη στο τραγούδι «Helter Skelter» και συγκεκριμένα σε αυτούς τους απόκρυφους στίχους: «Προσοχή, το Helter Skelter (= το χάος) έρχεται γρήγορα» είδε ότι το ολοκαύτωμα πλησίαζε. Από εκεί και πέρα έβγαλε το συμπέρασμα ότι οι μαύροι θα άρχιζαν να διαπράττουν φρικτά εγκλήματα ως προανάκρουσμα του ολοκαυτώματος που θα ξεκινούσε το καλοκαίρι εκείνου του έτους, δηλαδή του 1969. Παράλληλα με την παγίωσή του ως οραματιστή και γκουρού, ο Μάνσον ήρθε σε επαφή με τον Τέρι Μέλτσερ, έναν από τους γιους της Ντόρις Ντέι που ήταν παραγωγός δίσκων, ο οποίος αμέσως ενθουσιάστηκε με τη μουσική του Μάνσον και θέλησε να τη χρησιμοποιήσει ως μουσική υπόκρουση σε μια ταινία. Η συνεργασία κράτησε μερικούς μήνες και τελικά, για κάποιον λόγο, που πιθανόν να ήταν ο προϋπολογισμός, δεν κατέληξε πουθενά.

Αυτή η αντιξοότητα έκανε έξαλλο τον Μάνσον, αλλά έπειτα από συζητήσεις με τον Μέλτσερ ηρέμησε ή τουλάχιστον έτσι έμοιαζε. Ορισμένοι πιστεύουν- και πιθανώς να έχουν δίκιο- ότι το όραμα του ολοκαυτώματος το συνέλαβε εκείνη ακριβώς την περίοδο, όταν είχε χάσει πια το μυαλό του. Ο Μέλτσερ ζούσε στο σπίτι που βρισκόταν στον αριθμό 10050 της οδού Σιέλο Ντράιβ και, λίγες ημέρες αφότου ηρέμησε τον Μάνσον, αποφάσισε να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι. Νοίκιασε το σπίτι του στον Ρομάν Πολάνσκι και στη γυναίκα του, την ηθοποιό Σάρρον Τέιτ, η οποία την εποχή εκείνη ήταν σε προχωρημένη εγκυμοσύνη. Ο Μάνσον δεν γνώριζε για το ταξίδι του Μέλτσερ και μια ωραία πρωία εμφανίστηκε στο σπίτι του Σιέλο Ντράιβ με άλλο μουσικό πρότζεκτ. Η υπηρέτρια των Πολάνσκι τον έδιωξε κάπως απότομα, μα προτού φύγει είδε τη Σάρρον Τέιτ και την άκουσε να ρωτάει: «Τι ήθελε αυτό το απαίσιο άτομο;».

Τα δύο εγκλήματα της «Οικογένειας»

Sharon Tate

Εφτασε το καλοκαίρι και άρχισαν να περνούν οι ημέρες χωρίς οι μαύροι να καταλαμβάνουν τον πλανήτη. Έτσι ο Τσαρλς, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες του ως γκουρού, Ιησούς Χριστός και πέμπτος άγγελος, είπε ότι, εφόσον οι μαύροι δεν πήγαιναν προς το έγκλημα, το έγκλημα έπρεπε να πάει προς αυτούς. Αποφάσισε ότι το χρέος της «Οικογένειας» ήταν να διαπράξει δύο φόνους για να προκαλέσει αυτό το ολοκαύτωμα που με τόσο ενθουσιασμό ανακοίνωναν στο τραγούδι τους οι τέσσερις άγγελοι του Λίβερπουλ. Έτσι τη νύχτα της 9ης Αυγούστου του '69 οι βετεράνοι της «Οικογένειας» βγήκαν οπλισμένοι ως τα δόντια έχοντας δύο στόχους, τους οποίους είχαν μελετήσει και συμφωνήσει από πριν: το σπίτι του επιχειρηματία Λένο ΛεΜπιάνκα και εκείνο του Ρομάν Πολάνσκι και της Σάρον Τέιτ. Οι μαθητές που συνόδευσαν στην αποστολή τον Τσαρλς Μάνσον ήταν η Σούζαν Ατκινς, η Πατρίτσια Κρινγουίνκελ, η Λίντα Κασάμπιαν και η Λέσλι βαν Χάουτεν, όλοι πεπεισμένοι για την αναγκαιότητα και την επιτακτικότητα αυτών των εγκλημάτων.

Πρώτα μπήκαν στο σπίτι των ΛεΜπιάνκα, που κοιμόνταν στο δωμάτιό τους, και ακολουθώντας τις οδηγίες του Τσαρλς Μάνσον, ο οποίος έκανε τον σκηνοθέτη δίνοντας οδηγίες από μια πολυθρόνα, δολοφόνησαν το ζευγάρι με μεγάλη αγριότητα, όπως φαίνεται ξεκάθαρα από τις 41 μαχαιριές στο κορμί της κοιμισμένης Ροζμαρί, της συζύγου του επιχειρηματία. Έπειτα, ακολουθώντας τις οδηγίες του γκουρού, τρεις από τους οπαδούς του έγραψαν με το αίμα των θυμάτων τη λέξηPigs(γουρούνια) στον τοίχο του σαλονιού, ενώ ο άλλος πήγε να πετάξει το πορτοφόλι του Λένο ΛεΜπιάνκα στην τουαλέτα ενός βενζινάδικου σε μια συνοικία μαύρων. Αυτή η ιδέα, παιδαριώδης και παράλογη αν θέλετε, αποτελούσε μέρος του σχεδίου τους να προκαλέσουν το ολοκαύτωμα. Υπέθεταν ότι η αστυνομία, βρίσκοντας το πορτοφόλι σε εκείνο το γκέτο όπου δεν υπήρχαν λευκοί, θα εξαπέλυε κυνηγητό εναντίον των μαύρων και εκείνοι, για να αμυνθούν σε αυτή την άδικη επίθεση, θα αποφάσιζαν να κάνουν την αρχή και να πάρουν επιτέλους τον έλεγχο του πλανήτη. Ο Μάνσον ήταν ένας ηγέτης τις προφητείες του οποίου δεν άντεχε η πραγματικότητα να καταστρέψει. Συνοδευόμενος από τους υπολοίπους της «Οικογένειας» ο Τσαρλς οδήγησε το αυτοκίνητο προς το σπίτι του Σιέλο Ντράιβ. Όταν έφθασαν εκεί, παίζοντας πάλι τον ρόλο του σκηνοθέτη και σίγουρος ότι η αστυνομία θα τσιμπούσε το δόλωμα και θα ήταν ξεκάθαρο ότι οι

μαύροι ήταν οι δράστες και των δύο εγκλημάτων, έδινε οδηγίες για να υλοποιήσουν το σχέδιο που είχαν κάνει για να μπουν στο σπίτι, που δεν ήταν και τόσο πολύπλοκο, γιατί αυτή την ώρα ο φύλακας δεν ήταν εκεί και αρκούσε να πηδήξουν από τον δρόμο στον κήπο. Ήταν Σάββατο βράδυ και η Σάρον Τέιτ, έγκυος οκτώ μηνών, ήταν συντροφιά με τρεις φίλους της. Ο Ρομάν Πολάνσκι είχε γύρισμα στην Ευρώπη και η υπηρέτρια είχε βγει γιατί ήταν το βράδυ που είχε ρεπό. Μήνες αργότερα, κατά τη διάρκεια της δίκης για τις δολοφονίες εκείνης της νύχτας, θα γινόταν γνωστό ότι οι γείτονες άκουσαν πυροβολισμούς γύρω στη μία το πρωί, ότι τα σκυλιά τρελάθηκαν ανάμεσα στις δύο και στις τρεις η ώρα και ότι γύρω στις τέσσερις ακούστηκαν κι άλλοι πυροβολισμοί και η κραυγή μιας από τις γυναίκες που βρίσκονταν στο σπίτι που έλεγε: «Αυτό, όχι, σας παρακαλώ». Στις οκτώ το πρωί έφθασε η υπηρέτρια στο σπίτι του Σιέλο Ντράιβ, μπήκε από την κουζίνα και την περίμενε η μία έκπληξη μετά την άλλη: βρήκε τα ντουλάπια και το ψυγείο άδεια, το τηλέφωνο βγαλμένο και, στο σαλόνι, τα τσακισμένα και διαμελισμένα σώματα της Σάρον Τέιτ και των καλεσμένων της, ανακατεμένα με τα διαλυμένα έπιπλα και συνθήματα στους λερωμένους με κόκκινο τοίχους. Σε έναν από αυτούς οι λέξεις *Helter Skelter* είχαν γραφτεί με το αίμα των θυμάτων ακολουθώντας τις οδηγίες του Τσαρλς Μανσόν Μάντοξ, που, χωρίς να αναμειχθεί, κατεύθυνε τους οπαδούς του από την άνεση μιας πολυθρόνας.

Η σύλληψη και η ισόβια κάθειρξη

Ο Μάνσον οδηγείται σιδηροδέσιμος στη φυλακή

Το πορτοφόλι του Λένο ΛεΜπιάνκα δεν εμφανίστηκε ποτέ και το άλλοθι, ούτως ή άλλως εκκεντρικό, της εξέγερσης των μαύρων έμεινε χωρίς αποτέλεσμα. Ο Ρομάν Πολάνσκι, ο Πίτερ Σέλερς, ο Γιουλ Μπρίνερ και ο Γουόρεν Μπίτι προσέφεραν μια αμοιβή 25.000 δολαρίων για οποιαδήποτε έγκυρη πληροφορία θα οδηγούσε «στη σύλληψη του δολοφόνου της Σάρον Τέιτ, του αγέννητου παιδιού της και των υπόλοιπων θυμάτων». Η αστυνομία άργησε τρεις μήνες να ανακαλύψει κάποιο ίχνος που θα την οδηγούσε στην «Οικογένεια» και τα κατάφερε από ένα και μόνο αποτύπωμα που από απροσεξία άφησε η Σούζαν Ατκινς στο κούφωμα μιας

πόρτας. Από αυτό και από άλλες αποδείξεις που βρήκαν σταδιακά τα έξι μέλη της «Οικογένειας» πήγαν σε δίκη, που κράτησε πολύ, εννιάμισι μήνες, ενώ τα πρακτικά της δίκης φτάνουν τις 31.716 σελίδες.

Όλοι καταδικάστηκαν σε θάνατο, αλλά το 1972, από μια αλλαγή στη νομοθεσία της Καλιφόρνιας, οι ποινές μειώθηκαν σε ισόβια κάθειρξη. Η τελευταία παράνομη πράξη που είναι γνωστή για τον Μάνσον ήταν η απόπειρα δολοφονίας του προέδρου Τζέραλντ Φορντ, την οποία συντόνισε από το κελί του στην κρατική φυλακή του Κορκοράν, το 1975, την ίδια στην οποία ως σήμερα συνεχίζει να βρίσκεται, έχοντας περάσει τα 70 και με το θλιβερό προνόμιο να είναι ο φυλακισμένος που λαμβάνει την περισσότερη αλληλογραφία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το 2007 η τελευταία αίτηση αποφυλάκισης απορρίφθηκε και ο Μάνσον διατάχθηκε να συνεχίσει την ποινή των ισοβίων. Η νέα αίτηση θα συζητηθεί το 2012. Μετά τη δολοφονία της Σάρον Τέιτ, το σπίτι του Σιέλο Ντράιβ 10050 δεν θα νοικιαζόταν ποτέ ξανά σε κανέναν. Το 1994 ο ιδιοκτήτης του αποφάσισε να το κατεδαφίσει και να χτίσει στη θέση του μια έπαυλη σε ιταλικό στιλ. Φρόντισε να δώσει διαφορετικό προσανατολισμό στην είσοδο ώστε το όνομα του δρόμου και ο αριθμός να είναι διαφορετικά, αλλά η διαβολική σκιά του Μάνσον δεν επιτρέπει ακόμη σε κανέναν, απ' όσο γνωρίζουμε, να θέλει να ζήσει εκεί.

Η φονική σκηνή, Τα πτώματα της έγγυου Sharon Tate και του Jay Sebring